പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമൻ ചിന്തകൾ: ജി.ആർ. ഇന്ദുഗോപന്റെ 'ഐസ് -196°C' എന്ന നോവലിനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വിശകലനം

ഫെമി ജോഷി

ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം, യു.സി. കോളേജ്, ആലുവ.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സാങ്കേതികവിദ്യയിൽ സംഭവിക്കുന്ന വിപ്ലവകരമായ വളർച്ച പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസത്തിന്റെ ചിന്താവിഷയമാണ്. സാങ്കേതികവിദ്യയും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ഇഴുകിച്ചേരുമ്പോൾ മനുഷ്യനെന്ന സത്തയുടെ 'മൗലികത' പ്രശ്നവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നു. ജി.ആർ. ഇന്ദുഗോപന്റെ 'ഐസ്-196°C' എന്ന നോവൽ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വളർച്ചയെയും നവകോർപ്പറേറ്റ് യുഗത്തിൽ അരങ്ങേറുന്ന കമ്പോളമത്സരങ്ങളെയും മനുഷ്യനിൽ നിലീനമായിക്കിടക്കുന്ന മൃഗീയവാസനകളെയും ചർച്ചചെയ്യുന്നു . പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസത്തിന്റെ ആശയലോകങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുകയും നോവലിൽ അതെത്രമാത്രം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അന്വേഷിക്കുകയുമാണ് പ്രബന്ധത്തിലൂടെ ലക്ഷ്യമിടുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ - മനുഷ്യൻ, ജ്ഞാനം, ഭൗമവിഷയി, ജ്ഞാനസമ്പദ് വ്യവസ്ഥ, ഡിജിറ്റൽ അധിനിവേശം

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടോടെ യൂറോപ്പിലുണ്ടായ ജ്ഞാനോദയ കാലഘട്ടമാണ് മാനവവാദം (Humanism) എന്ന ആശയത്തിനു അടിത്തറ പാകുന്നത്. അതുവരെ കലയിലും സംസ്കാരത്തിലും സാഹിത്യത്തിലുമെല്ലാം മതത്തിനും ദൈവത്തിനും ലഭിച്ചിരുന്ന പ്രാമാണ്യം അവസാനിക്കുകയും തൽസ്ഥാനത്ത് ശാസ്ത്രവും മനുഷ്യനും യുക്തിയും പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ചിന്തിക്കുന്ന

മനുഷ്യൻ എന്ന ആശയം വലിയരീതിയിൽ ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരമായ ഒരു വിചാരമാതൃകാവ്യതിയാനം (paradigm shift) ആയിരുന്നു മാനവവാദത്തിലൂടെ സംഭവിച്ചത്. 'യൂറോപ്യനായ വെള്ളക്കാരൻ' എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് മനുഷ്യനെന്ന പദം ഇവിടെ നിർവചിക്കപ്പെട്ടത്. തന്റെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നവനും യുക്തിയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവനും ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നവനും കർത്തൃത്വമുള്ളവനുമാണ് മനുഷ്യനെന്നു മാനവവാദം വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനാൽത്തന്നെ ഇതര വംശത്തിൽപ്പെട്ടവരും സ്ത്രീകളും ജ്ഞാനോദയമനുഷ്യന്റെ കാഴ്ചയിൽ അധോമനുഷ്യരാണ്. അവർക്കു മേലെയുള്ള അധീശത്വം ചരിത്രപരമായ അനിവാര്യതയാകുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ കേന്ദ്രം മനുഷ്യനായതിനാൽ അതിനെ ചൂഷണം ചെയ്യാനും മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താനും അധികാരമുണ്ടെന്നു ജ്ഞാനോദയമനുഷ്യൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണ് മാനവാനന്തരവാദം (Posthumanism) സിദ്ധാന്തമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.ഘടനാവാദാനന്തരത, ലിംഗപദവിപഠനങ്ങൾ, പരിസ്ഥിതിവാദം, സ്ത്രീവാദത്തിലെ പുതിയ വഴിത്തിരിവുകൾ, സംസ്കാരപഠനം തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ മാനവാനന്തരവാദത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. യൂറോപ്യൻ മാനവവാദത്തിൽ നിന്നു പുറത്താക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ത്രീകൾ, കറുത്തവർ തുടങ്ങിയ വിഭാഗങ്ങളെയും മനുഷ്യേതരജീവികളെയും വസ്തുക്കളെയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും കർത്തൃത്വമാരോപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ബൃഹദ്പദ്ധതിയാണ് പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസം. പോസ്റ്റ് എന്ന ഉപസർഗം രണ്ടുതരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വിപ്ലവകരമായ വളർച്ചയുടെ ഫലമായി മനുഷ്യനെന്ന സ്പീഷീസിന് അതിന്റെ മൗലികത നഷ്ടപ്പെടുകയും അതേത്തുടർന്ന് ഒരു പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമൻ സമൂഹം രൂപപ്പെടുകയും ചെയ്യുമെന്ന് ഒരു വിഭാഗം വാദിക്കുന്നു. മനുഷ്യനിലെ ജൈവികപാരമ്പര്യത്തെ റോബോട്ടിക്സ്, നാനോടെക്നോളജി തുടങ്ങിയ സാങ്കേതികവിദ്യകളുപയോഗിച്ച് പരിഷ്കരിക്കുകയും ഒരു പോസ്റ്റ് ഓർഗാനിക് സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കാൻ പ്രാപ്തനാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലഘട്ടത്തെയാണ് ട്രാൻസ്ഹ്യൂമനിസ്റ്റുകൾ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസത്തിന് പ്രധാനമായും മൂന്ന് ധാരകളാണുള്ളത് - റോസി ബ്രായിദോത്തിയുടെ ക്രിട്ടിക്കൽ പോസ്റ്റ് ഹ്യൂമനിസം, കാതറീൻ ഹെയ്ൽസിന്റെ കൾച്ചറൽ പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസം, ഫ്രാൻസെസ്കാ ഫെറാണ്ടോയുടെ തത്ത്വചിന്താപരമായ പോസ്റ്റ് ഹ്യൂമനിസം.

ചിന്തിക്കാനുള്ള ശേഷിയും ഭാഷ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള കഴിവും മനുഷ്യനെ ഇതര ജീവജാലങ്ങളിൽ നിന്നു വേറിട്ടു നിർത്തി. തന്റെ പ്രവൃത്തികളിലൂടെ

ചുറ്റുപാടുകളെ പരിവർത്തിപ്പിക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ കഴിവുകളെ 'പ്രാക്സിസ്' എന്ന് മാർക്സ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ചരിത്രം മനുഷ്യന്റെ നേട്ടങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള വേദിയായി മാറുന്നു. ഭൂമിയും കാലാവസ്ഥയും പക്ഷിമൃഗാദികളുമൊന്നും ചരിത്രത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടില്ല. മനുഷ്യന്റെ അതിജീവനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള കേവല വിഭവങ്ങൾ മാത്രമായി ഈ ഘടകങ്ങൾ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു. പ്രകൃതിയുടെ കേന്ദ്രം മനുഷ്യനാണെന്ന ധാരണ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ രണ്ടാം പകുതിയോടെ മനുഷ്യന്റെ അധീശത്വം ചോദ്യംചെയ്യപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനവും അതേത്തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന പാരിസ്ഥിതികപ്രത്യാഘാതങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ നിലനിൽപ്പിനെത്തന്നെ തകിടം മറിച്ചു. നിലവിൽ നാം കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തെ ആന്ത്രോപോസീൻ (age of Man) എന്നാണു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഊർജ്ജസ്രോതസ്സുകളുടെ അമിതോപയോഗത്തിന്റെയും വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെയും ഫലമായി കാർബണും ഹരിതഗൃഹവാതകങ്ങളും വലിയതോതിൽ പുറന്തള്ളപ്പെടുകയും പരിസ്ഥിതിയുടെ സന്തുലിതാവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. താപനിലയിലെ ക്രമാതീതമായ വർദ്ധന ഈ യുഗത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. ഇതോടെ മനുഷ്യൻ എന്ന വിഷയിയുടെ കർത്തൃത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച പുതിയ ചില കാഴ്ചപ്പാടുകൾ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കപ്പെട്ടു. മനുഷ്യകേന്ദ്രിതമായ എല്ലാ വ്യവഹാരങ്ങളും റദ്ദാക്കപ്പെടേണ്ടത് കാലഘട്ടത്തിന്റെ അനിവാര്യതയായി മാറി. മനുഷ്യനെ ഒരു രാഷ്ട്രീയവിഷയി മാത്രമായി കാണാതെ ഭൗമവിഷയിയായിക്കൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. പരിസ്ഥിതി രാഷ്ട്രീയമെന്നത് ഒരു വിഭാഗം ചിന്തകരുടെമാത്രം പ്രശ്നമല്ലെന്നും മാനവവംശത്തിന്റെ ഒന്നാകെയുള്ള ഉത്തരവാദിത്തമാണെന്നും തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നു. ഈ തിരിച്ചറിവ് ശാസ്ത്രലോകത്തും സാഹിത്യസാംസ്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിലും ഇന്നു പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. ലോകത്തെ ഒന്നടങ്കം ബാധിച്ച കൊറോണയെന്ന മഹാമാരി മനുഷ്യനെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നത് ഭൗമവിഷയിയെന്ന നിലയിലുള്ള അവളുടെ/അവന്റെ കടമകളാണ്.

പരിസ്ഥിതിയെ കാല്പനികമായി സമീപിക്കുന്ന പ്രവണതയെയല്ല ഇവിടെ ഭൗമവിഷയി എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്.മനുഷ്യന്റെ ഇടപെടലുകൾ ഇല്ലാത്ത ഭൂമിയാണ് സ്വാഭാവിക ഭൂമി എന്ന സങ്കല്പം ഒരു കൂട്ടം പരിസ്ഥിതിവാദികൾ വച്ചുപുലർത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതൊരു ഉട്ടോപ്യൻ സങ്കല്പമാണെന്നും യാഥാർഥ്യത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടുള്ള പാരിസ്ഥിതികസമീപനമാണ് വേണ്ടതെന്നും തിരിച്ചറിയപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. മറ്റു സ്പീഷിസുകളുമായുള്ള

സഹവർത്തിത്വത്തിലൂടെ മാത്രമേ മനുഷ്യനും നിലനിൽക്കാനാവൂ എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഭൗമവിഷയി എന്ന നിലയ്ക്ക് ഉണ്ടാകേണ്ടത്. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ അമിത ചൂഷണങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനും ബദൽ മാർഗങ്ങൾ കണ്ടെത്താനുമാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്തേണ്ടത് മനുഷ്യനെന്ന സ്പീഷിസിന്റെ നിലനിൽപ്പിനു വേണ്ടിയുള്ള അനിവാര്യമായൊരു ചുവടുവെപ്പാണ്.

പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമൻ ചർച്ചകളിലെ മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട ആശയമാണ് കോർപ്പറേറ്റുകളുടെ ഡിജിറ്റൽ അധിനിവേശം. ഗൂഗിൾ, മെറ്റാ, ആപ്പിൾ തുടങ്ങിയ കോർപ്പറേറ്റുകളുടെ ഡിജിറ്റൽ രംഗത്തെ പുത്തൻ കടന്നുകയറ്റങ്ങളും ഭരണകൂടങ്ങളിലെ കൈകടത്തലുകളും അതിരുകടക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് ഇന്നുള്ളത്. ഡിജിറ്റൽ കൊളോണിയലിസമെന്ന ഈ ആശയം വളരെ ഗൗരവമായി പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സേവനമേഖലയിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിൽ ജീവിക്കുമ്പോൾ കോർപ്പറേറ്റുകളുടെ പുത്തൻ ചൂഷണതന്ത്രങ്ങൾ തിരിച്ചറിയപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. വികസ്വരരാജ്യങ്ങളിലെയും മൂന്നാംലോക രാജ്യങ്ങളിലെയും മനുഷ്യരാണ് സേവനമേഖലയിലെ ചൂഷണങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവുമധികം ഇരകളാക്കപ്പെടുന്നത്.

പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസ്റ്റ് കാഴ്ചപ്പാടിൽ മനുഷ്യന്റെയും വസ്തുക്കളുടെയും കർതൃത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച അവലോകനങ്ങളിൽ പൊതുവെ പരാമർശിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളിലൊന്നാണ് ഫ്രഞ്ച് ചിന്തകനായ ബ്രൂണോ ലാതൂ (Bruno Latour) മുന്നോട്ട് വച്ച പ്രവർത്തക ശൃംഖലാസിദ്ധാന്തം (Actor-Network Theory-ANT). സചേതനവും അചേതനവുമായ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള പാരസ്പര്യത്തിലാണ് ഒരു സന്ദർഭത്തിന്റെയോ സംഭവത്തിന്റെയോ സത്ത നിലകൊള്ളുന്നത്. ഇവിടെ മനുഷ്യനിലോ മനുഷ്യേതരവസ്തുക്കളിലോ മാത്രമായി കർതൃത്വം ആരോപിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ കർതൃത്വത്തിൽപ്പോലും കേവലമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ പരിമിതമാണ്. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ കർതൃപദവിയെന്നതു തുല്യമായി പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു വരികയും മനുഷ്യനു കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രാധാന്യം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. (ടി.ടി. ശ്രീകുമാർ: 2021: 156-157). ഇവിടെ വിഷയി/വിഷയം എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തെ നിരാകരിക്കുകയും മനുഷ്യനിൽ മാത്രം കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കർതൃത്വം അപനിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ അനന്തമായ സാധ്യതകളുപയോഗിച്ച് വ്യക്തികൾ നിരന്തരം നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുകയും അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ രേഖപ്പെ

ടുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മിഷേൽ ഫൂക്കോ (Michel Foucault) അവതരിപ്പിക്കുന്ന പാനൊപ്റ്റിക്കോൺ (Panopticon) അഥവാ മണ്ഡലാകാരദൃശ്യത എന്ന ആശയം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. ജയിലുകളിലെ തടവുകാരെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിനുപയോഗിക്കുന്ന നിർമ്മാണരീതി എന്ന നിലയ്ക്കാണു ഫൂക്കോ പാനൊപ്റ്റിക്കോൺ എന്ന സങ്കല്പനത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. തങ്ങൾ നിരന്തരം നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുകയാണെന്ന ബോധ്യം തടവുകാരിൽ രൂപപ്പെടുത്തുകയും നിരീക്ഷകന്റെ അഭാവത്തിലും നിരീക്ഷണവിധേയരാണെന്ന ചിന്ത നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സംവിധാനമാണിത്. ഇതേ നിരീക്ഷണതന്ത്രം ഭരണകൂടവും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

വിഷയസ്വീകരണത്തിലെ വൈവിധ്യം കൊണ്ടും വേറിട്ട ആഖ്യാനരീതികൊണ്ടും ശ്രദ്ധേയനായ എഴുത്തുകാരനാണ് ജി. ആർ. ഇന്ദുഗോപൻ. സാങ്കേതികവിദ്യ, ആഗോളതാപനം, പാരിസ്ഥിതികമായ കയ്യേറ്റങ്ങൾ, കുറ്റാന്വേഷണം തുടങ്ങിയ ഭിന്നമേഖലകളെ സ്പർശിക്കുന്ന കൃതികളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. 'മുതലലായനി 100% മുതല', 'മണൽജീവികൾ', 'കാളി ഖണ്ഡകി', 'അമ്മിണിപ്പിള്ള വെട്ടുകേസ്', 'വിലായത്ത്ബുദ്ധ' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആദ്യത്തെ സമ്പൂർണ സയൻസ് ഫിക്ഷനും മെഡിക്കൽ ത്രില്ലറുമെന്ന വിശേഷണമാണ് 2005-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ജി.ആർ. ഇന്ദുഗോപന്റെ 'ഐസ് -196°C' എന്ന നോവലിനെ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നത്. സാങ്കേതികരംഗത്തുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങളെ ഉൾക്കൊണ്ട് അങ്ങേയറ്റം ശാസ്ത്രീയമായവീക്ഷണത്തോടെ രചിക്കപ്പെട്ട കൃതിയാണിത്. മനുഷ്യൻ/യന്ത്രം എന്ന ദ്വന്ദ്വം കാലഹരണപ്പെടുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണു നാം ജീവിക്കുന്നത്. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്തോടെ മനുഷ്യശരീരത്തെ റിപ്പയർ ചെയ്യാനും കേടുവന്ന അവയവങ്ങൾക്കു പകരം പ്രോസ്റ്റെറ്റിക് അവയവങ്ങൾ തുന്നിച്ചേർക്കാനും ശാരീരികപ്രവർത്തനങ്ങളെ നാനോചിപ്പുകളുടെ സഹായത്തോടെ കാര്യക്ഷമമാക്കാനും ഏകോപിപ്പിക്കാനുമെല്ലാം കഴിയുന്നതരത്തിൽ വലിയ സാധ്യതകളാണ് മനുഷ്യൻ ഇന്ന് വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. പകർച്ചവ്യാധികളും മാറാരോഗങ്ങളും ശാരീരിക - മാനസികവൈകല്യങ്ങളും ഒഴിവാക്കി മനുഷ്യവംശത്തെ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരവസ്ഥയിലേക്കു നയിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് ആരോഗ്യരംഗത്തു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്തോടെ നാം മുന്നേറുമ്പോഴും മനുഷ്യകേന്ദ്രിതമായി മാത്രം ചിന്തിക്കുകയും അതിൽത്തന്നെ ശാരീരിക - മാനസിക വൈകല്യമുള്ളവർ, വൃദ്ധർ, കുറ്റവാളികൾ

തുടങ്ങിയ വിഭാഗങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ വിമുഖത കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമൂഹക്രമത്തിലേക്കാണു നാം പുരോഗമിക്കുന്നത്. മനുഷ്യനെ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്താൽ അതിമാനുഷനാക്കി മാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും ഇതരജീവജാലങ്ങളെക്കുറിച്ചോ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചോ ചിന്തിക്കാൻ കോർപ്പറേറ്റ് മൂലധനവ്യവസ്ഥ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യനെയും അവന്റെ ജീവിക്കാനുള്ള ആർത്തിയെയും മുതലെടുത്തു വളരുന്ന കോർപ്പറേറ്റുകളും അതിനുവേണ്ട എല്ലാവിധ സഹായങ്ങളും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന ഭരണകൂടങ്ങളും ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിന്റെ നേർകാഴ്ചയാണ്. പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമൻ സമൂഹത്തെയും ജീവിതരീതിയെയും ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന ശ്രദ്ധേയമായൊരു നോവലാണ് 'ഐസ് -196°C'.

ബിന്ദുസാരനും രശ്മിധരനും തമ്മിലുള്ള ശത്രുതയും പ്രതികാരവുമാണ് നോവലിന്റെ കേന്ദ്രപ്രമേയം. 2003 മുതൽ 2050 വരെയുള്ള കാലഘട്ടമാണ് നോവലിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായിരുന്ന ബിന്ദുസാരനും രശ്മിധരനും കടുത്ത ശത്രുക്കളായി മാറുന്നു. രശ്മിധരനാൽ കൊല്ലപ്പെടുമെന്നുറപ്പുള്ള ബിന്ദുസാരൻ ക്രയോണിക്സ് എന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയിലൂടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു വരാനുള്ള പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കുന്നു. ഏറെ താമസിയാതെ ബിന്ദുസാരൻ കൊല്ലപ്പെടുകയും ക്രയോണിക്സ് കമ്പനിയിൽ അയാളുടെ ശരീരം സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമുള്ള ബിന്ദുസാരന്റെ തിരിച്ചുവരവിനുള്ള സാധ്യതകളും തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന സംഭവങ്ങളുമാണു കഥാഗതിയെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നത്.

ഒരാളുടെ മരണശേഷം നിശ്ചിതസമയത്തിനുള്ളിൽ അയാളുടെ ശരീരം -196 ഡിഗ്രി സെൽഷ്യസിൽ ദ്രവനൈട്രജനിൽ സംരക്ഷിക്കുന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയാണ് ക്രയോണിക്സ്. ശേഷം തലച്ചോറിലേക്കു വൈദ്യുതിതരംഗങ്ങൾ കടത്തിവിട്ട് ന്യൂറോണുകൾ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ച് മസ്തിഷ്കപ്രവർത്തനങ്ങളെ സ്വാഭാവികരീതിയിലേക്ക് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാനാകുമെന്നുമാണ് ഈ മേഖലയിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞർ വിശ്വസിക്കുന്നത്.ഇങ്ങനെ മരിച്ചുപോയ വ്യക്തികളെ ജീവിതത്തിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയുമെന്ന അവകാശവാദവും അവർ ഉന്നയിക്കുന്നു. 1960-കളിലാണ് ക്രയോണിക്സ് എന്ന ആശയം അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. റോബർട്ട് എറ്റിൻജർ (Robert Ettinger) ആണ് ഈ ആശയം മുന്നോട്ട് വെച്ചത്. 1967-ൽ ജയിംസ് ബെഡ്ഫോർഡ് എന്ന വ്യക്തിയുടെ ശരീരമാണ് ആദ്യമായി ക്രയോണിക്സ് ഉപയോഗിച്ചു സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടത്. ഭരണകൂടങ്ങളിൽ നിന്നും ശാസ്ത്രലോകത്തു നിന്നും പലവിധ വിമർശനങ്ങളും ക്രയോണിക്സ് നേരിടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ

ക്രയോണിക്സ്പരീക്ഷണശാലകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകയുംധാരാളം മനുഷ്യർ മരണാനന്തരം തങ്ങളുടെ ശരീരം അവിടെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ വിട്ടുനൽകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നാനോടെക്നോളജി, റോബോട്ടിക്സ്, ജനറ്റിക്എഞ്ചിനീയറിംഗ് തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലെ അമ്പരപ്പിക്കുന്ന വളർച്ചയാണ് ഇത്തരം ആശയങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ ചാലകശക്തിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

ബിന്ദുസാരന്റെയും രശ്മിധരന്റെയും പ്രതികാരബുദ്ധിയെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന സ്ഥാപനമാണ് ഡോക്ടർ ജോൺ ഹോപ്കിൻസിന്റെ ആൽഫ ക്രയോണിക്സ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്. മനുഷ്യന്റെ കാമനകളെ ഉപജീവിച്ചുകൊണ്ടാണ് കമ്പനി നിലനിൽക്കുന്നത്. മനുഷ്യനെയും അവന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളെയും ഊതിപ്പെരുപ്പിക്കുകയും മനുഷ്യകേന്ദ്രിതമായി മാത്രം ചിന്തിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ഇത്തരം കമ്പനികൾക്കു നിലനിൽക്കാനാവൂ.

ബിന്ദുസാരന്റെയും രശ്മിധരന്റെയും മസ്തിഷ്കങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന ക്രയോണിക്സ് സെന്ററിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന ഡോ. ശ്യാം നായർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേഴ്സണൽ അസിസ്റ്റന്റ് ആയ യന്ത്രമനുഷ്യൻ എന്നിവരാണ് നോവലിലെ മറ്റു കഥാപാത്രങ്ങൾ. തന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ ശരീരത്തിനുള്ളിലേക്ക് നാനോ ചിപ്പുകൾ കടത്തിവിട്ടു കൊണ്ട് അവരെ നിരന്തരം നിരീക്ഷിക്കുന്ന ഡോ. ജോൺ ഹോപ്കിൻസിനെയാണ് നോവലിൽ കാണുന്നത്. തന്റെ കീഴിൽ പണിയെടുക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ സ്വകാര്യതകളിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലാനും ഇടപെടാനും ഡോ. ജോണിന്റെ കോർപ്പറേറ്റ് ബുദ്ധിക്ക് യാതൊരു മടിയുമില്ല. നോവലിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ഡോ. ശ്യാമിനോട് അയാളുടെ സഹായിയായ യന്ത്രമനുഷ്യൻ നടത്തുന്ന വെളിപ്പെടുത്തലുകൾ ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

“ഡോ. ശ്യാം, അങ്ങേക്കറിയാമല്ലോ, താങ്കളറിയാതെ താങ്കളുടെ ഉള്ളിലേക്ക് കടത്തിയ നാനോ മെഷീനുകൾ ചെയ്യുന്ന അത്ഭുതപ്രവൃത്തികൾ. നിങ്ങളുടെ ഓർമ്മകളും ബുദ്ധിയും ഒന്നാകെ അവർ കമ്പ്യൂട്ടറിലേക്ക് പകർത്തിയിരിക്കും. മെമ്മറി പൈറസി.

...ഇവിടെ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടണമെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ ത്വര, നിങ്ങളുടെ റിബലിസം എന്നിവ നിങ്ങളുടെ ഓർമ്മകളിൽ കൃത്രിമത്വം കാട്ടിയൊഴിവാക്കും. പകരം കടുത്ത വിധേയത്വം നിറയ്ക്കും. പിന്നീട് നിങ്ങളുടേതുപോലുള്ള ഒരു ശരീരവുമുണ്ടാക്കി വെച്ചാൽ കഴിഞ്ഞില്ലേ... കമ്പനിക്കു പൂർണ അടിമയായ ഒരു ഫ്രഷ് ഡോ. ശ്യാമിനെ ലഭിക്കും. അതേ ബുദ്ധി. പക്ഷേ ഒട്ടും റിബൽ അല്ലാത്ത വിധേയബുദ്ധി.” (ജി.ആർ. ഇന്ദുഗോപൻ: 2005: 239- 240)

സാങ്കേതികയുഗത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ സ്വകാര്യത എന്നത് ഒരു സങ്കല്പം മാത്രമാണ്. മൊബൈൽ ഫോൺ, ആപ്ളിക്കേഷനുകൾ, ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനി സ്മാർട്ട് കാർഡുകൾ, തിരിച്ചറിയൽ രേഖകൾ തുടങ്ങി വിവിധ മാർഗ ങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തിഗതവിവരങ്ങൾ കോർപ്പറേറ്റുകൾക്കും ഭരണകൂടങ്ങൾക്കും യഥേഷ്ടം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ രക്തഗ്രൂപ്പ്, ഫിംഗർ പ്രിന്റ് തുടങ്ങി വിർച്വൽ ലോകത്തെ ഇടപെടലുകൾ പോലും അനുനിമിഷം രേഖപ്പെടുത്ത പ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കോർപ്പറേറ്റുകൾ വ്യക്തിഗതവിവരങ്ങൾ ചോർ ത്തിയെടുത്ത് ഭരണകൂടങ്ങൾക്കും സ്വകാര്യവ്യക്തികൾക്കും മറിച്ചു വിൽക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു നാം ജീവിക്കുന്നത്. കേംബ്രിഡ്ജ് അനലിറ്റിക്ക, പെഗാസസ് മുതലായ വിവാദപരമായ ഡാറ്റാ പൈറസി കേസുകൾ ഇതിനു തെളിവുകളാണ്. ഇതോടൊപ്പംതന്നെ സമൂഹത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി നടത്തു ന്ന എത്തിക്കൽ ഹാക്കിങ്ങും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭരണകൂടവേട്ടകളും എഡ്വേഡ് സ്നോഡൻ, ജൂലിയൻ അസാൻജ് മുതലായവരിലൂടെ ഇന്നും തുടരു ന്നുണ്ട്. ഡോ.ജോൺ ഹോപ്കിൻസിലൂടെ കോർപ്പറേറ്റ് ഭീകരതയുടെ ഇത്തരം മുഖമാണ് നോവലിസ്റ്റ് അനാവരണം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ബിന്ദുസാരന്റെയും രശ്മിധരന്റെയും മസ്തിഷ്കങ്ങളെ പഠിക്കുകയും ന്യൂറോണു കളെ പ്രവർത്തന സജ്ജമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് ഡോ. ശ്യാം നായർ. ഒരുഘട്ടത്തിൽ ബിന്ദുസാരന്റെയും രശ്മിധരന്റെയും മസ്തിഷ്ക ങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കാനും അവർക്കിടയിൽ ആശയവിനിമയത്തിനുള്ള സാധ്യത കണ്ടെത്താനും ശ്യാമിനു കഴിയുന്നുണ്ട്. ദ്രവനൈട്രജനിൽ തണുത്തു മരവിച്ചിരിക്കുന്ന തലച്ചോറുകളെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കിയ ശ്യാമിന്റെ നേട്ടത്തെ തട്ടിയെടുക്കാനും അതിനുമേൽ പേറ്റന്റ് നേടിയെടുക്കാനും ഡോ. ജോൺ എത്തുന്നു. ഇതേത്തുടർന്ന് ഇരുവരുമായുണ്ടാകുന്ന തർക്കം ബൗദ്ധി കസ്വത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചൂഷണങ്ങളും ജ്ഞാനവ്യവസായശാലകളുടെ മൂല്യരഹിതമായ കച്ചവടതന്ത്രങ്ങളും അനാവൃതമാക്കുന്നു.

ബൗദ്ധികമൂലധനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജ്ഞാന സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ജ്ഞാനം ചരക്കും മൂലധനവുമാകുന്നു. ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉത്പാദനവും ഉപഭോഗവും കൈമാറ്റവുമാണിവിടെ നടക്കുന്നത്. 1973- ൽ ഹാർവാർഡ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ സോഷ്യോളജി പ്രൊഫസറായ ഡാനിയൽ ബെൽ 'The coming of post-industrial society: A venture in social forecasting' എന്ന തന്റെ കൃതിയിലാണ് ഈ ആശയം ആദ്യമായി അവത രിപ്പിക്കുന്നത്. ആൻഡ്റൂ ഫീൻബർഗ്, മൈക്കിൾ പെരെൽമാൻ, ലൂയിസ്

സുവാരസ് വില്ല തുടങ്ങിയവരാണ് ജ്ഞാനസമ്പദ് വ്യവസ്ഥയെ വിശകലനം ചെയ്ത പ്രധാനപ്പെട്ട സൈദ്ധാന്തികർ. (രാജൻ ഗുരുക്കൾ: 2022: 14-17). അഗ്രോ ബയോടെക്നോളജി, ബയോമെഡിക്കൽ എൻജിനീയറിങ്, റോബോട്ടിക്സ്, ബ്രെയിൻ - കമ്പ്യൂട്ടർ ഇന്റർഫേസ് ടെക്നോളജി തുടങ്ങിയ മേഖലകൾ ജ്ഞാനസമ്പദ് വ്യവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വികസിച്ചുവന്ന സങ്കരമേഖലകളാണ്. എന്നാൽ ജ്ഞാനവ്യവസായശാലകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾക്കു മേലുള്ള പേറ്റന്റ് നേടിയെടുക്കുന്നത് അതാത് സ്ഥാപനങ്ങളാണ്. ജ്ഞാനത്തെ പ്രതിയുള്ള ചൂഷണവും മത്സരവും ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ ഒരു ഭാഗമാണ്. ഇത്തരം ടെക്നോ ക്യാപിറ്റലിസ്റ്റ് കോർപ്പറേറ്റുകൾ സമൂഹത്തിനുമേലും ഭരണകൂടങ്ങൾക്കുമേലും അമിതമായ കൈകടത്തലുകൾ നടത്തുന്നു. ജ്ഞാനമെന്നത് അധിനിവേശത്തിനുള്ള പുതിയൊരു പഴുതായി മാറുന്ന അവസ്ഥയിലേക്കു വഴിമാറുന്നു.

ഡോ. ശ്യാം തന്റെ കണ്ടുപിടുത്തത്തിനു മേലെയുള്ള ഡോ. ജോൺ ഹോപ്കിൻസിന്റെ അവകാശവാദത്തെ തള്ളിക്കളയാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഹോപ്കിൻസിനെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് ആ സ്ഥാപനത്തിനു പുറത്തുകടക്കാൻ കഴിയുക എന്നത് വലിയൊരു വെല്ലുവിളിയാണ്. അവിടെ വെച്ചുനടക്കുന്ന ഓരോ കണ്ടെത്തലുകളും ഡോ. ജോണിനെ സംബന്ധിച്ച് വിനിമയമൂല്യമുള്ള ചരക്കാണ്. ശ്യാമിനെ തനിക്ക് വിധേയനാക്കാൻ അയാൾ പോലുമറിയാതെ അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്ന ഒരു നാനോ ചിപ്പിലൂടെ ഡോ. ജോണിനു കഴിയുമെന്ന് സഹായിയായ യന്ത്രമനുഷ്യൻ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് യന്ത്രങ്ങളുടെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും ലോകത്ത് മനുഷ്യൻ എത്രത്തോളം നിസ്സഹായനാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് ശ്യാമിനുണ്ടാകുന്നത്. ശ്യാമിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ മുഴുവൻ വിദഗ്ധമായി യന്ത്രമനുഷ്യൻ ഇല്ലാതാക്കുന്നതോടെയാണ് അയാൾക്ക് സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്നും പുറത്തുകടക്കാൻ കഴിയുന്നത്. മിഷേൽ ഫൂക്കോയുടെ പാനൊപ്റ്റിക്കോൺ എന്ന ആശയത്തിന്റെ സാദ്ധ്യത ഇവിടെ കാണാം. വ്യക്തികളിൽ അവരറിയാതെ ഭരണകൂടത്തിന്റെ അധികാരം പ്രവർത്തിക്കുകയും അവരെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ നിരീക്ഷണവിധേയമാകുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ മൂല്യങ്ങൾ, അനുഭൂതികൾ, നിലപാടുകൾ, ആഗ്രഹങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ അധീശശക്തികളാൽ നിർണയിക്കപ്പെടുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയുടെ ശരീരവും അധികാരബലതന്ത്രങ്ങളുടെ വേദിയായി മാറുന്നു.

നോവലിന്റെ അവസാനത്തോടെ ശ്യാമും അയാളുടെ സഹായിയായ

യന്ത്രമനുഷ്യനും തമ്മിൽ നടത്തുന്ന സംഭാഷണം ശ്രദ്ധേയമാണ്. മനുഷ്യൻ/യന്ത്രം എന്ന വേർതിരിവ് പതുക്കെ മങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന സൂചനകൾ നോവലിസ്റ്റ് ഇവിടെ നൽകുന്നുണ്ട്.

"വിരഹത്തിന്റെ വേദനകൾ എങ്ങനെയായിരിക്കുമെന്നെനിക്കുമറിയാം. പലവിധ സാഹിത്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഞാനതു മനസ്സിലാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. വേണമെങ്കിൽ കൃത്രിമമായി കണ്ണീർ ഉല്പാദിപ്പിക്കാം. ആ ചർമ്മക്കുപ്പായമിട്ടാൽ അതു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം. ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത പല മനുഷ്യരും ചെയ്യുന്നതുപോലെ'. യന്ത്രം പറഞ്ഞു.

... ഒരു നിമിഷം യന്ത്രം കണ്ണടച്ചു നിന്നു. പിന്നെ പറഞ്ഞു: 'യന്ത്രങ്ങൾക്ക് മനസ്സുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രതികാരത്തിനും മറ്റുമായി ഞങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നത് കൊലപാതകകുറ്റമായി കാണേണ്ട കാലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു'.

...'നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്തു?'

'ഞാൻ നിന്നെ ചുംബിക്കുകയായിരുന്നു.' എന്തുകൊണ്ടോ അതിനുള്ളിലെ യന്ത്രഭാഗങ്ങൾ പിടയുന്നതായി തോന്നി. വല്ലാത്തൊരവസ്ഥ!" (ജി. ആർ. ഇന്ദുഗോപൻ: 2005: 240- 243)

ബ്രൂണോ ലാത്വയുടെ പ്രവർത്തക ശൃംഖലാസിദ്ധാന്തം ഉപയോഗിച്ച് യന്ത്രമനുഷ്യന്റെ കർത്തൃത്വത്തെ വിലയിരുത്താവുന്നതാണ്. യന്ത്രത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യനെ വ്യത്യസ്ഥനാക്കുന്നതിൽ വൈകാരികത നിർണായക പങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നോവലിൽ വൈകാരിക പ്രകടനങ്ങൾ യന്ത്രമനുഷ്യനിലാരോപിക്കുന്നതിലൂടെ യന്ത്രം/മനുഷ്യൻ എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തെ നിക്ഷേപിക്കുകയും മനുഷ്യന്റെ മൗലികത എന്ന ആശയത്തെ പുനർവായിക്കുകയുമാണു ചെയ്യുന്നത്. കർത്തൃത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച മാനവവാദത്തിലധിഷ്ഠിതമായ സങ്കല്പനങ്ങൾ ഇവിടെ റദ്ദാക്കപ്പെടുന്നു. വിവേചനബുദ്ധി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ സർവ്വസാധാരണമാകുകയും മനുഷ്യരും യന്ത്രമനുഷ്യരും തമ്മിലുള്ള പങ്കുവയ്ക്കലിന്റെ കാലം അതിവിദൂരമല്ലാതാവുകയും ചെയ്യുമെന്ന സൂചനയാണ് എഴുത്തുകാരൻ നല്കുന്നത്.

ക്രയോണിക്സ് എന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയും അതു മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന മനുഷ്യകേന്ദ്രിതമായ ലോകവീക്ഷണവും സ്വീകാര്യമല്ലെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഡോ. ശ്യാമിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്തോടെ മനുഷ്യരെയും അവരുടെ കാമനകളെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയെന്ന ആശയം ട്രാൻസ്ഹ്യൂമനിസ്റ്റുകൾ ആവർത്തിക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും പഴയ ജ്ഞാനോദയ മാനവ സങ്കല്പത്തിലേക്കു തിരിച്ചെത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

നോവലിലൊരിടത്ത് ഡോ. ജോൺ ഹോപ്കിൻസ് അടക്കമുള്ള കോർപ്പറേറ്റ് ഭീമന്മാർ ക്രയോണിക്സിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങുന്ന മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി ശൈത്യപ്രദേശമായ സൈബീരിയയിൽ ഭൂമി വാങ്ങുന്നതിനെപ്പറ്റി നടത്തുന്ന ചർച്ചയെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വിപണിയിലെ മത്സരങ്ങളും ലാഭവിഹിതങ്ങളും മാത്രമാണ് അവരുടെ ചർച്ചാവിഷയം. അവിടെ സ്വാഭാവികമായും മനുഷ്യേതരവസ്തുക്കളും പ്രകൃതിയും പുറന്തള്ളപ്പെടുന്നു. ഈയൊരു ആശയലോകത്തിന്റെ പരിമിതികളെ തിരിച്ചറിയുന്നിടത്താണ് ഡോ. ശ്യാം നായർ എന്ന കഥാപാത്രം പ്രസക്തമാകുന്നത്. സാങ്കേതികവിദ്യ നൽകുന്ന പുതിയ സാധ്യതകളിൽ അഹങ്കരിച്ചിരുന്ന ഡോ. ശ്യാം, ബിന്ദുസാരന്റെയും രശ്മിധരന്റെയും സംഭാഷണത്തിലിടപെടുന്ന സന്ദർഭം ശ്രദ്ധേയമാണ്. എത്ര പുരോഗമനം അവകാശപ്പെട്ടാലും മനുഷ്യമനസ്സിലെ അടിസ്ഥാനതൃഷ്ണകളും കാമനകളും അതിന്റെ എല്ലാ തീവ്രതകളോടുകൂടിയും നിലനിൽക്കുമെന്നും അനുകൂലമായ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുമെന്നും ഡോ. ശ്യാം തിരിച്ചറിയുന്നു. മനുഷ്യരുടെ കാമനകളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനു വേണ്ടി കച്ചവടബുദ്ധിയോടെയുള്ള ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച ഡോ. ശ്യാമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയൊരു ധാർമികപ്രശ്നമായി മാറുന്നു. മനുഷ്യരെന്ന സ്പീഷീസ് പ്രകൃതിയിലെ മറ്റു സ്പീഷീസുകൾക്കൊപ്പം മാത്രം പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്ന ബോധ്യമാണ് ബിന്ദുസാരന്റെയും രശ്മിധരന്റെയും തലച്ചോറുകളെ നശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്യാമിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. ഒടുവിൽ എല്ലാമുപേക്ഷിച്ച് ജന്മനാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തുന്ന ശ്യാം, കാലചക്രത്തിന്റെ പരിണാമത്തിൽപ്പെടാതെ ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരു തുരുത്തായി നിൽക്കുന്ന തന്റെ വീട്ടിൽ അഭയം തേടുന്നു. അവിടെ അയാളെ സ്വീകരിക്കാൻ സമയത്തെപ്പറ്റിയോ കാലത്തെപ്പറ്റിയോ ബോധ്യങ്ങളില്ലാത്ത, അതേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകപോലും ചെയ്യാത്ത അയാളുടെ കുടുംബമുണ്ടായിരുന്നു. ആധുനികമനുഷ്യന്റെ കാലബോധത്തെ മറികടക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം മനുഷ്യരാണിവർ. സമയത്തെയും വികാരങ്ങളെയും വരെ കച്ചവടച്ചരക്കാക്കുന്ന സാങ്കേതികയുഗത്തിലെ മനുഷ്യനിൽ നിന്നും കാലചക്രത്തിനു പുറത്തുകടന്ന തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിലേക്ക് തന്നെ വിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ട് ഡോ. ശ്യാം നായർ, രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെന്ന പൂർവ്വനാമത്തിലേക്കും സ്വത്വത്തിലേ ക്കും തിരിച്ചെത്തുന്നിടത്തു നോവൽ അവസാനിക്കുന്നു.

ഡോ. ശ്യാം നായർ എന്ന മനുഷ്യനൊപ്പം തന്നെ പേര് നൽകപ്പെടാത്ത യന്ത്രമനുഷ്യനും തുല്യപ്രാധാന്യം ലഭിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണ് നോവലിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. നോവലിന്റെ കഥാഗതിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം

ട്രാൻസ്ഹ്യൂമനിസത്തിൽനിന്നും പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസത്തിലേക്കുള്ള പരിണാമഘട്ടമാണിത്. മനുഷ്യരും മനുഷ്യരുടെ ശാരീരിക - ബൗദ്ധിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമാക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയും തുല്യപ്രാധാന്യത്തോടെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യനു മാത്രമായി ഒരു ലോകം എന്ന കാലഹരണപ്പെട്ട സങ്കല്പം ഇവിടെ കീഴ്മേൽ മറിയുന്നു. യന്ത്രങ്ങൾക്കും ഒരു മനസ്സുണ്ടെന്ന യന്ത്രമനുഷ്യന്റെ വാദം അതിശയോക്തിയോടെയല്ല സമീപിക്കേണ്ടത്. മറിച്ച് മനസ്, വികാരം തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങളുടെ ജൈവികതയെ സംബന്ധിച്ച ചർച്ചകൾക്ക് തുടക്കമിടുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. മാനുഷികത, മൗലികത, ജൈവികത തുടങ്ങിയ വാക്കുകളെ പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പുനർനിർവ്വചിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മനുഷ്യൻ എന്ന സങ്കല്പനത്തിന്റെ മൗലികതയെ ചോർത്തിക്കളഞ്ഞു തുറവിയുടെ സാധ്യതകൾ കണ്ടെത്തുകയാണ് പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസത്തിലൂടെ ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിന്റെയും ലോകവീക്ഷണങ്ങൾക്കനുസൃതമായി മനുഷ്യൻ എന്ന സങ്കല്പനത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളുണ്ടായി. സാഹിത്യ-സാംസ്കാരികമേഖലകളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന മാനവകേന്ദ്രിതചിന്തകളുടെ നിരാസമാണ് പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയും അതിലെ ജീവജാലങ്ങളും അചേതന വസ്തുക്കളുമുൾപ്പെടുന്ന വളരെ ഇൻക്ലൂസീവായ ലോകബോധമാണ് പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസത്തിന്റെ കാതൽ. ജി. ആർ. ഇന്ദുഗോപന്റെ 'ഐസ് -196°C' എന്ന നോവൽ സാങ്കേതികവിദ്യയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുതപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ നോവൽ എന്ന നിലക്കു മാത്രമല്ല പ്രസക്തമാകുന്നത്. മറിച്ച്, ടെക്നോളജിയുടെ സാധ്യതകളെയും യന്ത്രങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന കർതൃത്വപദവിയെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള ചർച്ചകളിലൂടെയാണ് ശ്രദ്ധേയമാകുന്നത്. യന്ത്രം/മനുഷ്യൻ എന്ന ദ്വന്ദ്വം അപ്രസക്തമാകുന്ന കാലം വിദൂരമല്ലെന്നു നോവലിസ്റ്റ് ഓർമിപ്പിക്കുന്നു. പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസം നൽകുന്ന തിരിച്ചറിവുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മനുഷ്യരെയും യന്ത്രങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച പുതിയ നിർവചനങ്ങൾ രൂപപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നോവലിൽ കേന്ദ്രകഥാപാത്രങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും നായിക/നായകൻ എന്ന ലേബൽ പതിപ്പിക്കാൻ ഒരു കഥാപാത്രത്തെ കണ്ടെത്താനാവില്ല. പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമൻ വീക്ഷണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നായിക/നായകൻ എന്ന ആശയത്തിനു പ്രസക്തിയില്ലാതാകുന്നു. കഥാഗതിയെ നിർണയിക്കുന്നവർ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഡോ. ശ്യാം നായരും യന്ത്രമനുഷ്യനും തുല്യപ്രാധാന്യം നേടുന്നു. സാമ്പ്രദായിക നായിക/നായക സങ്കൽപ്പങ്ങളെ പൊളിച്ചെഴുതിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യരും യന്ത്രവും

നായിക/നായകൻ എന്ന ആശയത്തിനു തുല്യമായ ഒരു പദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ നാനാമേഖലകളിലുള്ള അപനിർമാണമാണ് ഈ നോവലിലൂടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നത്.

ആധാരസൂചി

1. ഇന്ദുഗോപൻ, ജി.ആർ., 2005, ഐസ് -196^{0}C, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
2. ഉഷസതീഷ്, 2018, മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ടെക്നോളജി നോവൽ, ആധുനികാനന്തര മലയാളനോവൽ (കുമാർ ജെ., കെ. ഷിജു-എഡി.) , മാളുബൻ പബ്ലിക്കേഷൻ, തിരുവനന്തപുരം.
3. രവീന്ദ്രൻ, പി.പി., 1998, മിഷേൽ ഫൂക്കോ: വർത്തമാനത്തിന്റെ ചരിത്രം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
4. ശ്രീകുമാർ, ടി.ടി., 2017, വായനയും പ്രതിരോധവും, ഒലിവ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.
5. ശ്രീകുമാർ, ടി.ടി., 2021, പോസ്റ്റ് ഹ്യൂമൻ വിചാരലോകങ്ങൾ - ശാസ്ത്രം, സൗന്ദര്യം, മൂത്യരാഷ്ട്രീയം, പുസ്തകപ്രസാധക സംഘം,കോഴിക്കോട്.
6. ശ്രീകുമാർ,ടി.ടി.,2021, പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമൻ രാഷ്ട്രീയം: സൈബോർഗിന്റെ അവതാര നിയോഗങ്ങൾ, ആർ യു ഹ്യൂമൻ? - മനുഷ്യേതരമാനവികതക്ക് ഒരാമുഖം, (പ്രസാദ് പന്ന്യൻ -എഡി.) , ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
7. സുനിൽ പി. ഇളയിടം, 2020, നീതിയുടെ പാർപ്പിടങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
8. Birchall, Clare and Gary Hall (Ed.) , 2009, New Cultural Studies - Adventures in Theory, Orient Blackswan Pvt. Ltd., Hyderabad.
9. Mills, Sara, 2004, Michel Foucault, Routledge, London and NewYork.
10. Pramod K. Nayar, 2014, Posthumanism, Polity Press, U.S.A.

ആനുകാലികം

1. രാജൻ ഗുരുക്കൾ, 2022, ജ്ഞാനസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ രാഷ്ട്രീയം, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പുസ്തകം 99, ലക്കം 50, ഫെബ്രുവരി 27
2. ദാമോദർ പ്രസാദ്, 2022, ഡിജിറ്റൽ കൊളോണിയലിസം എന്ന പുത്തൻ അധിനിവേശം, ട്രൂകോപ്പി വെബ്സീന്, മാർച്ച് 4, പാക്കറ്റ് 64

Email: femyjoshyucc@gmail.com